

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 2, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

FOCH NOU.

SR. D. VÍCTOR BALAGUER.

Recordo D. Víctor de las mexas en-ranyas que encare no fa dos anys, favors de la célebre payella de Valencia, vaig tenir lo gust de convidar-lo a fer un arrós a la catalana, si's que vosté's dignava honrar aquesta invitació de un republicà de cor, y que per lo mateix que n' es, mira sempre ab carinyo als homes que com vosté diuen endavant, y endavant caminan.

Tant desenganyat está ja 'l país de aquests mamar-ratxos de la política que quan son a la oposició no tenen paraula dolenta y quan se troban al poder no fan obra bona, que francament, mira ab gust y aplau-deix a un home com vosté, que no repara en cantar la cartilla als amichs de tota la vida, quan aquestos amichs fan servir la seva bandera d' estovallas, y se 'ls ne dona un pito de tacarla ó no ab las salsas del presupuesto.

Sols aixis se compren que tant vosté com en Bialó y 'ls demés dignes diputats que l' acompanyavan lo di-l-luns de aquesta senmana, tinguessen un aculliment com lo que van tenir al posar los péus a Barcelona.

Aquesta vegada sí, que 'l bisbe ja pot desarse. Aquí no hi ha més bisbe que 'ls que confirman, y vosté don Víctor ha confirmat l' opinió que 'ns merexia de ho-me de cor, amich leal de la terra que l' ha vist neixe, y amant del treball y de la llibertat.

Tot aixó ha confirmat, de la manera més solemne, y en aquesta confirmació sab qui ha rebut la bofetada?

Si vol saberho, no té més que mirar a n' en Sagasta, a n' en Rius y Tauler y a tots aquells constitucionals, que entre caixalada y caixalada remugan, y estich se-gur qu' encare no han pogut pahir la racció del di-l-luns d' aquesta senmana.

Ells prou se desganyitavan, dihent:

—Tot lo que 's prepara, tot lo que vol ferse, no es més que una jugada dels conservadors. Los conserva-dors treballan de sota mà per fer una manifestació contra 'l govern. Naturalment, quan cayga en Sagasta 'l qui pujará? 'ls conservadors. Per aixó D. Víctor no será tant tonto, que 's presti a ser la joguina dels ca-novistas.

Y en efecte, vosté D. Víctor, vá dir:—Ni ménos me 'ls escucho, y vá agafar los trastets y cap a Barcelona falta gent.

¿Qué tal? ¿Qué l' hi sembla? ¿Eran conservadors los que van sortirlo a rebre? ¿Eran conservadors aquells milers de personas que l' aclamavan y 'l duyan en

triufo? ¿Eran conservadors aquells obrers que rode-javan lo seu carruatje? ¿Y aquells senyors que omplian cotxes y carretetas? ¿Y aquells fileras de gent que 'l veyan passar y 'l saludavan? ¿Y aquell mar de caps que 's balancejava, davant del seu allotjament en lo Passeig de Gracia? ¿Eran conservadors?

¡Ah! Si desgraciadament ho fossen, hauriam de con-fessar ab la cara roja de vergonya que la política de 'n Sagasta y las estisoras d' esquilas que maneja en Ca-macho han tingut la gracia de fer tornar conservado-ra a Barcelona en massa.

Per fortuna no será aquest lo remey que ha de po-sarse als mals de la patria, perque entre aquell remey y aquests mals hi ha tant poca diferencia que 'ls con-servadors y en Sagasta, en Sagasta y 'ls conservadors, en tots conceptes se 'n donan ben bé de bonas. Los conservadors, son conservadors dihentho; 'ls sagas-tins ho son sense dir's ho. Pero tots hi son pel mateix: uns y altres son capassos de rompre 'l cutxaron per las costellas del poble.

Entre la comitiva que vá venirlo a rebre, jo, lo ma-teix que vosté, D. Víctor, hi vaig veure gent de tots los partits, perque la decencia y l' agrahiment no son patrimoni de cap fracció política sinó de tots los ho-mes decents y honrats.

Allá tots los partits hi estaban representats, perque allá hi havia tot lo poble de Barcelona.

Si seuyor, tot Barcelona era allá ménos los malalts, los inválits y 'ls constitucionals de 'n Rius y Tauler que políticament están tant malalts com los qui no poden sortir de casa.

Aquests van faltar a la cita, perque aixis com vosté, D. Víctor, vá dir y está demostrant que primer de tot es la patria, després la llibertat y en últim terme la monarquia, ells diuen: Primer, lo presupuesto, des-prés lo presupuesto, y 'l presupuesto sempre; y vosté vá arribar precisament a l' hora de dinar, y bé es prou sapigut qu' ells no deixan la taula per ningú

Aixó sí, a últims d' Octubre del any 80, ells l' acom-panyavan al Tivoli y aplaudian ab entussiasme las mateixas ideas que avuy vosté practica, y que en cer-ta manera eran la clau de la porta del poder.

Y com que are 's figuran que aquellas ideas que ser-vian per pujarhi no serveixen per sostenir's hi, las han deixadas al plat com si fossen pinyols de oliva ó pells de llangonissa, y 'l mosso las ha tretas.

Aixis son los seus ex-amichs, D. Víctor. Cridi 'ls per fundar la llibertat, per fer una sembrada de bo-nas ideas, y l' hi succehirá lo mateix que a n' aquell pobre pagés que vá plantar patatas y van sortirli... uns porchs que se las hi menjaren totas.

Creguim D. Víctor, no s' hi pot fer carrera ab homes aixis. Los falta l' entussiasme y la fé en la llibertat. No crehen ab las ideas. Son escéptichs. Davant de las postres deixan estar los principis. Y s' estiman més una engruna que la dignitat y la conseqüencia.

Per lo tant, si vol fer un bon arrós busqui 'ls mate-rials allá hont son y deixi 's d' ilusions, que aquestos elements no ha de trobarlos al rebost de la monarquia. O sinó fassi 'l favor de dirme que n' ha tret de 'n Se-

rrano? ¿qué 'n treurá del libre-cambista Moret? ¿s' ha cregut qu' en Martos y en Montero Rios se divorciarán de la república ab la qual s' han casat definitivament? Deixis de perdre temps, D. Víctor. Sol dirse que qui molt abraça poch estreny, y jo crech que ab patria y ab llibertat, tenim las dos rodas necessarias per anar endavant pel camí del progrés, sense sotrachs, ni xo-ques, ni perills.

Are que vé l' istiu, es a dir l' época del repós; me-diti tranquilament, y veurá que pels verdaders amants de la llibertat moderna ja no queda cap més camí des-embarassat.

Si volém menjar un arrós com cal, hém de fer foch nou.

Esperant que al últim donará un bon cop de cap, me repeteixo de vosté afectíssim S. S. q. b. s. m.

P. K.

LA METAMÓRFOSSIS.

VAJA; jo 'ls autoriso per dir tant mal com vulgin dels fusionistas; pero, per las onze mil verjes, no 'm neguin que 'ls pobres treballan com uns de-sesperats, especialment fent dugas feynas que no 'ls deixan reposar ni de nit ni de dia.

Primera: menjar.

Segona: pensar ab los conservadors.

Si senyors; ja s' ha acabat alló de la *má oculta*, y la *má dels jesuitas* y la *má de 'n Bismarck*: ara tot ho fa la *má dels conservadors*.

Los pobres fusionistas troban conservadors a tot arréu: pe 'l carré, caminant; al plat, menjant; a la co-pa, bebent.

Hi ha fulano d' aquestos que, quan es al lit, palpa mitja hora seguida pe 'l seu costat, per por de que la dóna se l' hi hagi tornat un conservador.

Quan la fusió va enflarse al poder, estava tant sa-tisfeta del cop que havia donat, que va arribarse a figurar que may més los conservadors gosarian a dir que l' anima fos seva.

Y la fusió tenia mitja rahó.

¿Quina por l' hi podrian fer?

Contava ab la benevolencia dels demócratas, ab las simpatias del país, ab la confiansa de la corona, y, en mitj del quadro del malestar y postració que presen-tava l' Espanya, lo programa de 'n Sagasta brillava com un iris de bonansa.

Peró 'l diable va descobrir lo pastel: la nació 's va convence de que 'l fusionisme 's cuydava més d' atra-carse que de governar, y la benevolencia se 'n va anar al botavant, las simpatias se van fondre y la fusió 's va trobar altre vegada pe 'ls nassos lo fantasma dels conservadors.

Se presenta un nou plan de tributació, ó, lo qu' es igual, una nova manera d' esquilas als contribuyents.

Lo país crida y fa 'l bèt? Si? No cal que 'ns hi pensém més: això ho fan fer los conservadors.

Se firma un tractat ab Fransa que representa una puntada de peu a la industria. Lo país reclama y protesta? Bah! Ja està vist; son los conservadors.

Se projecta 'l restabliment de la base quinta, que vé a ser lo cop de gracia donat a la producció nacional. La Espanya s' escandalitza y s' hi oposa? Lo de costum: conservadors y sempre conservadors.

Totas las dificultats que 'l govern troba, tots los inconvenients que 'l hi neixen com bolets, tot es obra dels conservadors, que sembla que s' han proposat matar la situació a sustos.

Los fusionistas fan com los cassadors furtius: aquests per tot arreu creuen sentir civils y guarda-boscós; ells sempre 's pensan veure conservadors.

Al principi no 'n feyan cas; pero paulatinament los hi han arribat a inspirar un esporugüiment tant gran, que la paraula *conservador* te 'l privilegi de ferlos obrir un pam d' ulls y mitja cana d' orelles.

Los infelissos tenen por de que 'l poder se 'ls escapi de las mans y 'ls conservadors l' arrepelguin.

Cóm ho farém, cóm ho arreglarém, posant en premsa 'l cervell, impulsats per 'l instint de conservació y veient que 'l fantasma creix per moments, los fusionistas, capitanejats per 'l incomparable Sagasta, han trobat al fi un remey per combatre y tenir a ratlla als conservadors.

¿Quin?

Aquí ve al pel una historieta.

Hi havia un home que, no se per quin motiu, estava contrapuntat ab un vehi de la seva escala. L' home era de lo més pacífic d' aquest mon: lo vehi, en cambi, era un tremendo de primera. De dia en dia la cosa va anarse complicant, hasta que 'l vehi va arribar a amenassar al pobre home, y després de participar qu' era un *espadatxin*, va dirli ab tota formalitat:

—Un dia 'l desafiare.

¿Quins apuros! ¿Cóm ho faré, pobre de mi? pensava l' infelís, tirantse 'l cap per las parets.

Y éll tremolant y l' altre repetintli cada dia la terrible frase:—L' desafiare,—va trobar al últim una idea salvadora. Compra un sabre y, posantse en un terradet ahont l' *espadatxin* lo veyia, comensa a fer l' home y a exercitar-se en lo maneig del arma. Quan ne va sapiguer prou, un dia m' emprén al vehi, y encarantse li tot serio, l' hi diu:

—Quan vulgui, m' desafiare: l' hi participo que jo soch també un *espadatxin*.

Aquí tenen lo remey que s' han aplicat los fusionistas. Ni més ni ménos ha fet lo senyor Sagasta, que potser coneix aquesta historia.

Per perdre la por als conservadors, s' ha fet conservador.

FANTASTICH.

N Camacho ja n' ha fet un' altra de las sevas.

Ab l' idea, segons diu, de favorir a l' industria, rebaixa 'ls drets que pagavan alguns productos qu' éll califica de primeras materias.

¿Y 'ls productors d' aquestas primeras materias?

Amigo, que 's penjin. La filoxera ataca no més que a la vinya: pero la filoxera libre-cambista no respecta res.

Pero, senyors, no es veritat que per nosaltres y per tots los espanyols la primera materia principal es un govern bó y barato?

Donchs ja ho sab lo Sr. Camacho, toqui 'l dos, y deixin entrar ministros del extranger que 'ls d' aquí Espanya no serveixen.

En tot això lo més bonich es en Moret.

L' altre dia va enviar un telégrama als fosforiteros de Barcelona dihentlos:—Ja ho veuen los fabricants!... No dirán que no 'm recordi d' ells... Are 'ls hi rebaixo las primeras materias, de manera que si no competeixen ab los extrangers será perque no volen.

Un periódich compara a n' en Moret ab un barber y cirurgiá que tenia la botiga ab dugas portas donant a diferent carrer. Passava un transeunt y 'l cirurgiá sortia a tras cantó y l' hi clavava una ganivetada. Després se presentava per l' altra porta y 'l recullia y 'l curava, y encare que no ho feya de franch, va agafar una gran fama de caritatiu.

En Moret fá lo mateix. Ab la navaja del libre-cambi

fereix a l' industria, y ab lo pagat de la rebaixa de drets de las primeras materias, tracta de curarla.

Paraulas de 'n Sagasta:

«La democracia vol lo sufragi universal; pero nosaltres creyém que 'l sufragi universal significa 'l predominio de l' ignorancia sobre las classes ilustradas.»

Los conservadors al sentir aquesta declaració van aplaudir plens d' entusiasme.

Ja ho veuen, en Sagasta vá cayent, tal com deya, del costat de la llibertat.

Al Congrès ha tingut lloch lo debat polítich iniciat pel senyor Moret.

Tothom esperava un discurs de oposició, y la cosa s' ha reduhit a un altre pastel.

En Moret ha tirat alguns tiros sense pólvora; ab escopeta de vent.

Per tacos hi ha posat fullas de rosa y per balas, piladoras dauradas.

Los mestissos de Madrid volen anar a Roma.

Los carlins de *El Siglo futuro* volen anarhi també; pero separats dels altres.

Los mestissos obran suscripciones pel diner de Sant Pere.

Los carlins fan lo mateix.

No sembla sinó que posin al Papa a pública subasta.

¿Quaranta mil pesetas, qui hi diu més!

S' ha parlat aquestas dias de si Espanya assistiria a la conferencia de Constantinopla: en lo Congrès se han fet preguntas, y s' ha vingut a suposar que Espanya havia demanat per entrarhi; pero que las demés potencias li havian firat la Porta Otomana pels bigotis.

—¿Qué hi ha de cert en tot això? preguntava 'l Sr. Carvajal.

Y 'l ministre d' Estat responia:

—No hém demanat semblant cosa. Tant sols alguns dels nostres agents diplomátichs per sí y ante sí.... ¿comprén lo Sr. Carvajal?

Vaja, pastaradal

Lo govern fá com aquell pintor del quènto.

—¿Quin cuadro més hermós!...

—L' hi pintat jo, senyors, l' hi pintat jo.

—¿Quin cuadro més horrible!...

—No 'n fassan cas, senyors, no 'n fassan cas; l' han pintat los aprenents per entretenirse.

Los aprenents del govern sou los agents diplomátichs qu' en la qüestió d' Egipte han pintat un *mico*.

Un mico ab tupé.

Una confidencia.

Está preparantse, per sortir a la major brevetat, un tomet degut a la ploma del nostre company *C. Gumá*. Es un treball humorístich en vers, titulat *Del bressol al cementiri*, ahont se fa una animada descripció de las miserias y grandesas de la vida, ja prenentla baix lo punt de vista cómich, ja considerantla pe 'l cantó tragic.

Per avuy no podém dir res més, anyadint de pas dugas cosas:

Primera: que la obreta anirá adornada ab dibuixos originals d' un celebrat artista.

Segona: que 'l préu será molt enrahonadet.

En Martinez Campos no volia de cap manera que 'l senador Baldrich y 'l diputat Orozco se 'n vinguessin a Barcelona a rebre 'ls aplausos dels amants del treball.

¿Que volen ferhi! Gat escaldat ab aygua tèbia 'n té prou.

Y en Martinez Campos sab per experiencia la manera com s' escaldan los gats a Sagunto.

Dimecres va haberhi una terrible explosió en la fábrica de Morell y Morillo, carrer de Amalia. Molts morts, molts ferits, victimas tal vegada de la codicia de homes sense conciencia, si es cert lo que 's diu y que 'l tribunal se cuidarà d' esclarir.

Per avuy no entrém en detalls sobre aquesta catástrofe, de la qual nos ocuparém ab extensió en un próxim número, sb ilustració, si es que 'ns es possible.

Per avuy no podem fer més sinó implorar la caritat en favor de las familias de tantas victimas.

La *Vanguardia* excomunica a n' en Balaguer.

La fabula del ratoli que volia aixafar a l' elefant.

Quatre periódichs centralistas se publican a Madrid, y en lo més de Maig tots quatre plegats han pagat una vintena de duros de timbre.

Aquest es lo millor *timbre* de la seva popularitat.

Ja deuen saber que aquestas dias ha estat a Madrid un embaixador de Marruecos:

Per lo que potser ignoran es que 'l tal embaixador se sembla que ni pastat ab en Sagasta.

De manera que si 'l jefe de la fusio vol cumplir la seva paraula de anarse 'n al Africa 'l dia que aquí a Espanya s' estableixi 'l jurat, ja té molt adelantat.

L' emperador de Marruecos no més que per la bona cara, l' hi donará un empleo.

La ley de consums feta per en Gamacho las Córts l' han trobada estreta.

Ab aquest jech no hi ha poble que 's puga moure.

Y las Córts han encomanat al mateix Camacho que la modifiqui.

Ja veurán are com lo sastre de fusio 'ns sentará las costuras.

Reflexió de un constitucional:

—Fá una calor qu' espanta. Per aquest motiu lo govern qu' es molt previsor ordena que 's tiri endavant lo dels embarchs als contribuyents. Aixís no podrán queixarse, si 's quedan despullats.

LO TUPÉ Y LA ESPASA.

Alsant cap als núvols la punta atrevida, més tiesso que un quinto quan entra al quartel, contant a la Espasa projectes quimérics, s' estava una tarde fent l' home 'l Tupé. L' Espasa, quietona, callant l' escoltava, fixant en l' alfombra sa punta d' acer, pensant tal vegada que 'ls gats que 'ls escaldan, veient aygua freda ja salvan la pell. Quan més ella, moixa, la punta encongia, més l' altre s' alsava forjantse castells, y al últim, fregantse pe 'l pom de la Espasa, aquestas paraulas vá dirli 'l Tupé:

—Espero, aixerida, que tota la vida, si vols conservar-ne la mèva amistat, guardarás intacte lo solemne pacte que en bè de nosaltres avuy hém format.

Es indispensable que en tot m' obeheixis y que en blanch y en negre me diguis *amén*, que no obris la boca, ni pujis, ni baixis, ni menjis, ni beguis sense l' mèu parer. Conech més a fondo las trampas humanas que tú la manera de guiar regiments; jo tinch picardia, sanch freda, estrategia, y tú, desgraciada, d' això no téns res. Ja sabs, pobre Espasa, lo poch que t serveixen los títols que adornan lo teu pom llhent, ni havé anat un dia pe 'ls camps de Sagunto fent héroe a ton amo... y espolsant al mèu.

Ta punta afilada, baixant la mirada, a terra s' inclina tal volta de pò, en tant que la mèva pe 'ls ayres s' eleva com símbol, com sello de la gran fusio.

Tant sols una volta vás volgué atrevirte a alsá un rich lo gallo, sola enterament, y ja sabs que 'n Cánovas casi vá espuntarte, fente anar per terra tot bufant no més. Tú y jo, anant a duo, tenfm tanta forsa que contra nosaltres ningú hi podrà res: aixó sí, tú sempre tén la punta en terra; deixa que s' en ayri sols la del Tupé.— Aixís a la Espasa lo Tupé parlava, donantse impertancia y engruixint la véu, quan ella, sens moure la punta de terra, aquestas paraulas, molt seria digné:

—Ja veig, y de sobras, per las tevas obras, que téns bastants mérits per aná al davant; pero t' excedeixes al dir que coneixes que, perque no 'm perdi, m' has d' estar guiant.

¿Qué t creus perque un dia vaig deixá atraparme, que 'l temps per la Espasa passa inútilment? Si 'l Tupé té punta, també 'n té la Espasa: juntémlas de veras y anirá tot bé. No 'm vinguis a ofendre ferint l' amor propi, ni evocant memorias y disbarats mèus: ni soch ja lo qu' era, ni si tant m' hi empenyo, d' aquí quatre dias serás tú lo qu' ets.— Callá aquí la Espasa, contemplant l' efecte que aquella fi píca causava al Tupé, mentres que aquest deya, tot mirant al sostre:—¿Quin diable de geni... no se t pot dir res!—

Aixís se quedaren los dias passaren y 'l Tupé fargava per ser l' únich ell, en tant que l' Espasa se donava brasa, y d' un tal Alonso prenia conse l.

—Espasa, vá dirli l' esquilat ministre, si no vols ser víctima d' aquest trist Tupé, no tinguis la punta posada així, a terra,

ni deixis, en cambi, que s'alsi la d'ell.—

Ningú de la guerra d'aquestes dos puntes
coneix los mil giros ni sab los secrets;
pero tot indica que la lluyta sorda
ha estat, en resumén, fatal al Tupé.
Avuy una mica, demà dugas micas,
l'orgull que mostrava, paulatinament,
ha anat dissipantse com una fumera,
y ja sols ne queda lo recort no més.

La Espasa encongida
s'ha alsat atrevida,
y ab la punta enlayre
vella dia y nit;
y 'l Tupé, tant guapo,
davant d'aquest papo,
jau de punta en terra
trist, groch y pansit.

C. GUMA.

A caygut una forta pedregada sobr
la comarca de Balaguer.
Pero no hi ha mal que no tinga
compensació.
Aixís es que ab la vinguda de 'n
Balaguer a Barcelona ha caygut
també una forta pedregada sobre la
comarca de Sagasta.

Continúan los simulacros per ensajar la nova
táctica.

Se situan forsas dalt del Tibi-dabo y altrás a baix.
Desplegan guerrillas, columnas de atach, y a copia de
tiros y de canonadas los de baix puján a dalt, y 'ls de
dalt fujen.

D'aquesta táctica, ne diuhen táctica nova; pero jo
crech qu' es més vella que l' anar a peu.

La nova táctica, la que dona més resultats per aca-
bar las guerras—y 'm guardarà de mentir lo general
Martinez Campos—consisteix en no gastar pólvora
inútilment.

Basta que 'ls de baix se treguin de la butxaca un
grapat de dobles de ciuch duros: los de dalt baixarán
tot desseguida, y després uns y altres guanyarán lo
cim de la montanya en santa pau y bona companyia.
Aixís al ménos s' estolvian tiros, fatigas y des-
gracias.

Y creguin, aquesta es la táctica més moderna que 's
coneix.

Lo partit demócrata dinástich de Barcelona s' está
desfent.

L' un presenta la dimissió, l' altre 's retira a casa
éva.

¡Ay senyor! Sembla mentida.
Un ramillete tan bonich com era, aquest partit fos-
foritero.

Jo ja ho veig, era de pasta de caramello y no pot
resistir las primeras calors del istiu.

D. Amadeo es a París.
Y la reyna Isabel II, l' hi ha fet una visita.

Aquesta reunió de reys no es tant estranya com sem-
bla. (Quantas vegadas se troban reunits dintra de un
porta-monedas un duro isabeli y un duro amadeista!

Temps endarrera D.ª Isabel II, qu' es una senyora
molt amable rebia freqüents visitas del héroe del As
d' Oros.

Y fins, segons conta un periódich, tots dos jugavan
al noble juego del billar, al qual ha sigut sempre una
gran aficionada D.ª Isabel II.

Un dia—y constí que al arribar aquí traduheixo li-
teralment—vá cridarlos la atenció la noticia de una
victoria alcansada pels soldats alfonsins, sobre 'ls
carlistas.

—Está vist, deya D.ª Isabel mentres apuntava una
bola, t' quedarás sense ser rey.

—¡Ah! si fesses que 'm deixessen mitja dotzena de
bataillons dels que 's baten pels teus fills, un' altre
gall me cantaria.

—Donchs, mira, aixó proba la tèva falta de habi-
litat.

—Pérdua, exclamá l' héroe del As d' oros, ficant la
sèva bola en una tronera.

—Apuntate 'n tres, y quedém en que la tèva gent
val molt poch.

—¡Vaya una noticia!

Y are ca'culin ab quin gust havian de barallarse 'ls
carlins y 'ls liberals, si mentres se rompian la crisma,
haguessen vist que D.ª Isabel II y 'l rey de las húnga-
ras feyan corre las bolas y 'l taco.

Dinhen que fins al Octubre no 's modificará 'l mi-
nisteri.

Es a dir, a la cayguda de la fulla.
Hojas del árbol caidas
juguetes del viento son:
las *ailusiones* perdidas
son hojas ¡ay! desprendidas
del árbol de la *fusion*.

Are sembla que el Sr. Albareda tracta de presentar
una lley de canals y pantanos.
Está molt bè per lo de canals.
Are la de pantanos podria ben estolviársela 'l Sr. Al-
bareda.

En vista de que no hi ha rés al mon més *empanta-
negat* que la fusió.

A Palacio vá haverhi un d' aquests dias un *concierto
flamenco*.

¡Ay soleá, soleá!

Escena dels embarchs:
Lo comissari després d' extendre las diligencias, de-
mana objectes per cubrir lo valor de la contribució.

Es a casa un sastre, y aquest l' hi presenta un cove
de gafets y gafetas.

—Tribils y contils per dotzenas.
Lo comissari encare fuig.

En un despaig de fabricant.
S' omp'ian las formalitats degudas, y 'l comissari
diu:

—Are fassi 'l favor de designar un objecte que res-
pongui del import de la sèva quota.

—¿L' hi sembla bé la mèva sogra?

Una barcada de pelegrins francesos ha anat a la
Terra Santa y segons costum en semblants cassos, la
mar al veure 'ls vá alborotarse, y van passar un tem-
poral de cent mil dimonis.

Tots aquells fiels devots estavan consternats.
Lo capitá del barco dirigintse al bisbe que guiava la
pelegrinació vá dirli:

—Se 'm figura Sr. bisbe, que avuy avants de ferse
nit, ja será al cel.

Lo bisbe vá respondre ab molta vivesa:
—Que Dèu nos ne guard'.

A n' en Sagasta l' han nombrat fill adoptiu de Za-
ragoza.

Are si que desconfo veure'l fora del poder.
Los aragonesos son tossuts, y quan fican la banya
en un forat...

Bè es veritat qu' en Sagasta no hi ficarà la banya.
Hi ficarà 'l tupé.

Recullit en un quartel.
L' oficial encarregat de instruir a uns quintos era
tant reganyós qu' encare no obria la boca, tothom
tremolava.

Un dia vá preguntar a un quinto:
—¿De hont ets fill tú?

Lo quinto respongué ab véu tremolosa:
—De Reus... pero no 'n tinch cap culpa.

De amich a amich:
—Eduardo ¿ja ho saps? Estich a punt de ser pare.

—Home me 'n alegro molt.
—No més temó una cosa, y es un dirtho a tú...

Tinch sospitas de que la mèva senyora no haja sigut
insensible a las galanterias de un francés que 'ns ven-
nia a veure molt sovint.

—Aixó ray... la mateixa criatura 't treurá de
duptes.

—Si... ¿cóm?
—Aixís que neixi... Si parla francés... senyal qu'
ella t' ha enganyat.

Un escriptor troba a un editor bastant conegut. Ja
feya tres ó quatre anys que aquell havia traduhit per
aquest un' obra de filosofia; pero l' editor era un xich
flach de memoria.

Feta la presentació l' autor digué:
—¿Vosté ja no 's recorda de mí?

—Verdaderament... no caich...
—Si, home: vosté va comprarme aquella obra de
filosofia. ¿No recorda? La de Descartes.

—¡Ah, si, home, si... are recordo!... ¿Bè, y qué tal?
¿Cóm está Sr. Descartes?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Re-frac-ta-ri*.

2. SINONIMIA.—*Fins*.

3. TRENCA CLOSCAS.—*Pebrot*.

4. ROMBO.
C
C A L L
C A N E T
L L E O
T

5. GEROGLÍFICH.—*Los wicks es fán grans*.

Han endavinat totas las solucions los ciudatans Nen d'
Arbucias y Pau Pa'itrochs; 4, Papallona y J. C. de Hosta-
franchs; 3, Enrich Calf y C., M. Sagasta, Quatre quartos.
Un que fá l' orni, Net Nebot de M. de Reus y Noy de
profit, 2, J. M. C. y Amich de 'n Romanisquis y 1 no més
Un Aranyó y P. X.

XARADAS.
I.

Certa nina una *quart-tres*
demaná a Tot Partegás,
y ho feu tant bè 'l bordegás
que no 's doná per entés.

Al moment que m' ho ván dir
de tres-dos-quart vaig tractá l.
Si no vols que 't tracti igual
vés, procura 't distingir
y bè ho podrás conseguir
anyadint que 'l hu es vocal.

MORATILLA.

II.

Posá lo sèu dos inversa
la Sila sobre la taula
una primera girada;
y l' hi embrutá la Paula
ab un tot, pues la conversa
la t' sempre descuidada.

VICENS COTS.

ENDAVINALLA.

M' estiro y m' arronso
de goma no soch;
no visch a las foscas
y sempre estich fosch;
per més que caminis,
dels teus pèus no 'm moch;
per tot arrèu passo...

A veure ¿qué soch?

C. FLORANTICAS.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla horisontal y vertical: una prenda de
senyor.—Segona: un ministre que dú aquella prenda.—
Tercera: lo qu' es tot fill de Catalunya.

RATA D' ESCRIPTOR.

GEROGLÍFICH.

SEEE

XX

OO

X

DIMI

VV

POCA CARN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
datans Net Nebot de M. de Reus, Llarch y Prim, Poca Roba, Pau
Sala, y Carmeta y Enrich.

Los demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tamoch
lo que 'ns envian los ciudatans P. X., Amich de 'n Romanisquis,
J. M. C., Noy de profit, Papallona, J. Gior Adagreb, J. Marqués,
D. del B. E., P. X., Bates Tou, R. B., E. B. y H., Un cassadó llagos-
ferench, K. Rasco, Negre de la Riba, Lohengrin, Peret Xamparia,
Nel-lo Tirants, Canari, y J. Franciset.

Ciudadá Poca Roba: Insertaré un gerooglífich.—Llarch y Prim:
Id. lo que 'ns envia.—Net Nebot de M. de Reus: Id. logogrifo y
rombo.—Noy de profit: Id. logogrifo de vosté.—Quatre quartos:
Id. gerooglífich y triangul.—Peret de Sant Andréu: Hi anira l' Ana-
grama.—Un catalá: Id. conversa.—Ramon Romanisquis: Id. quadro
de parautas y logogrifo.—C. C. C.: Id. gerooglífich.—Pepet del Carril:
Hi anira la poesia.—Menut de ca'n Taps: Id. gerooglífich.—Xich de
las B.: Id. logogrifo numérich y rombo.—Xicarrinyo: Id. mudansa
y logogrifo.—Pere Poblador: Publicaré lo sonet.—B. Escudé Vila:
Gracias per l' envio de la revista.—Peret Xamparia: Hi anira 'l
rombo.—Dos Sigalistas: Id. gerooglífich.—R. M.: Ne parlaré en lo
próxim número de l' Esquella.—J. C. Aleizar: En lo número pró-
xim de la *Campana* 'n dirém alguna cosa.—A. B. Hospitalet: Si l'
escassés d' aygua era tant gran, no trobém que l' arealde fés cap
delicte.—J. J. y B.: Las noticias han de venir garantidas, per una
firma coneguda que se 'n fassa responsable.

LOPEZ. Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

LAS INDUSTRIAS DE MADRID.

Per tot arreu tenen crit las industrias de Madrid.

Las xamaneyas que cria fuman de nit y de dia

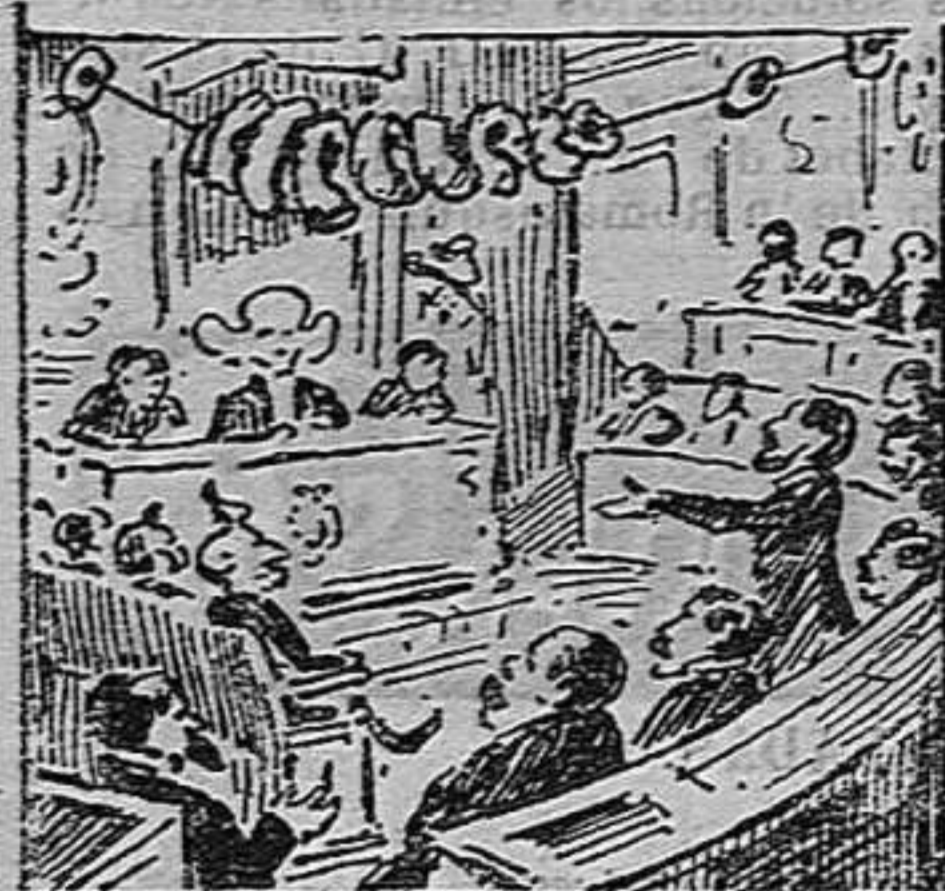
Los mes grans industrials cobran vuitanta mil rals.

L' industrial mes petit, dotze rals y bon profit.

Per bunyols de fama entera los de la Tia Javiera.

En aquest establiment també en fan continuament.

La industria mes clara y neta es demanar la pesseta.

Feina de la gent que mana: voltar per la Castellana.

A mes los van deixá 'ls moros la gran industria dels toros.

Com menjan bons aliments, han de fer escura-dents.

Industrial de tomo y lomo, el conde del Hipódromo.

Industrials de precio fijo: Frascuelo y en Lagartijo.

Industrial que te la gracia d' estar sempre en su farmacia.

L' industria que 'ls amohina es estar en l' oficina.

Industria que s' irradia per tot, es la loteria.

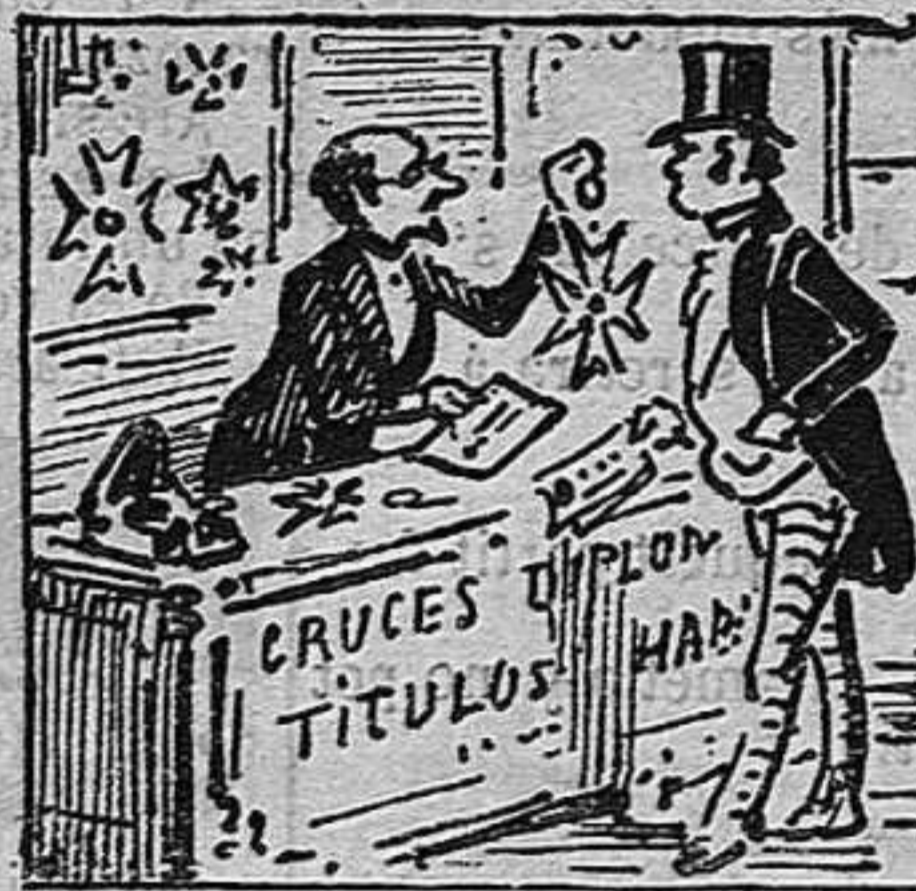
Industria de gran potencia es fé alguna transferencia.

Allí sols es ben mirat lo irregularisat.

Cada cinch passos vi blanch, cada dos passos un estanch.

Alguns que semblan juhéus venen diplomas y creus.

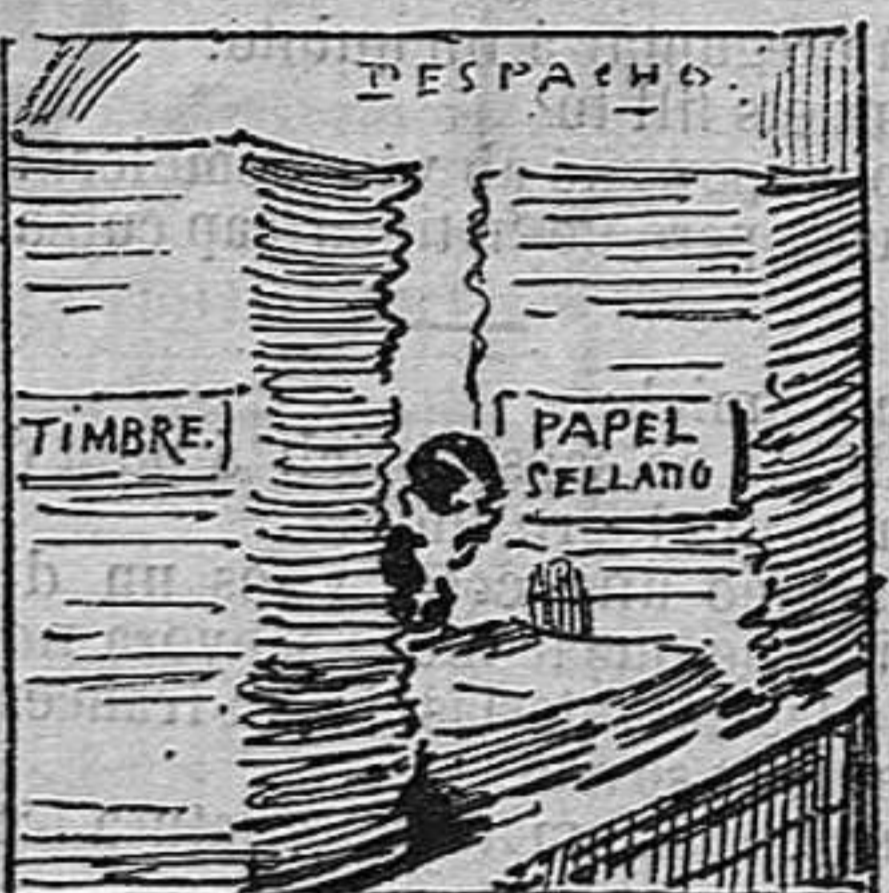
Industria de alzar faldillas y ensenyar las pantorrillas.

Corran també certs artistas anomenats petardistas.

Una industria que 'ns altera: sello de pau y de guerra.

Un' altra que fá fredat: timbres y paper sellat.

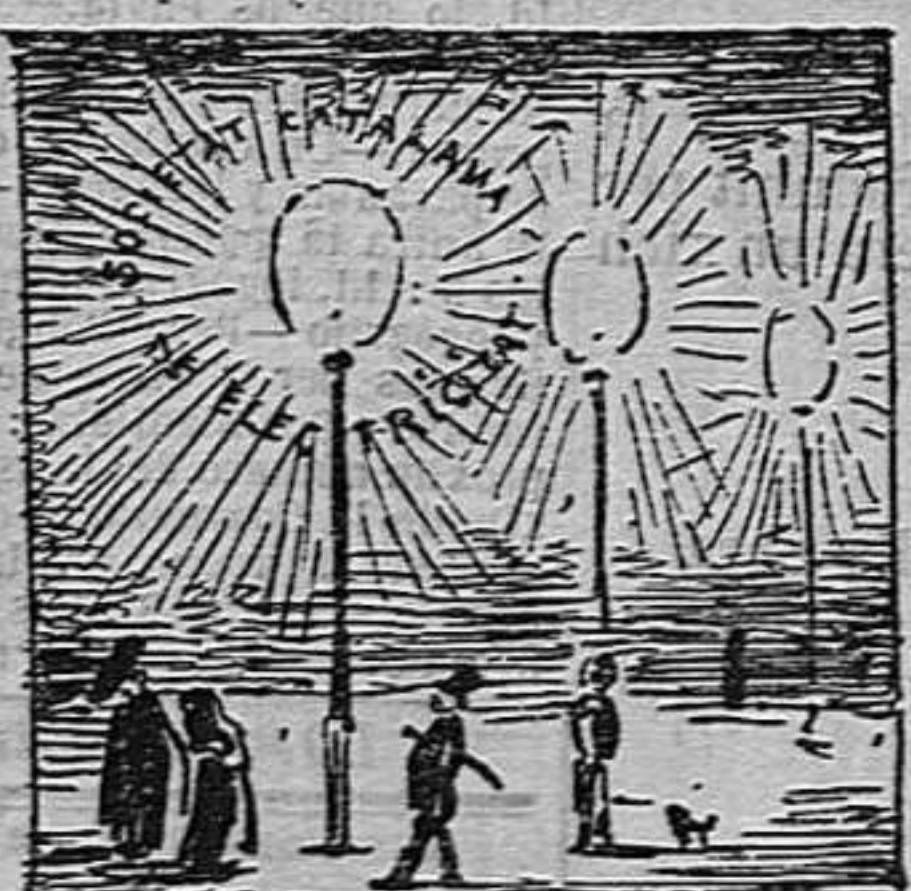
Lo qui está de bona lluna, aixís pot fé una fortuna.

Un industrial qualsevol: la fá a la Puerta del Sol.

Los que lloran son gal'eros, m' a' l' ayeres y m' a' cog'os.

Los llus eléctricos que tienen, los catalans los encenen.

Es dir que allí, en conclusió no son bons mes que per 'xo.

O per anar fent lo maco darrera del perro Paco.

Resultat de tot aixó: que Madrid sembla un rectó.